

Eindelijk kwam Pfeidler uit de klas. Hij wenkte Wim. Wim kwam.

— Waarom had je zoo'n pret met van Damme, zoo strakkies? vroeg hij.

Wim keek verlegen.

— Nu, zei Pfeidler, spreek eens op.

— Ik bedoelde het heusch niet zoo erg, zei Wim.

— Zoo, zei Pfeidler weêr, ga dan maar naar binnen; maar gedraag je een volgenden keer wat rustiger.

Wim ging stilletjes terug; hij voelde zich wat vreemd gestemd wegens Pfeidlers ongewone vriendelijkheid, en bleef droomerig onder de volgende les. Toen dacht hij aan zijn pennehouder en gaf hem onder de bank door aan van Damme. Hij vroeg of hij nog goed was. Van Damme vond het geen beste meer, maar dacht dat het toch nog wel gaan zou. Hij vroeg of Wim hem ruilen wou voor een mooie koperen ketting en een paar handboeien. Wim schudde van neen. Ze zouden op de plaats wel verder afspreken, zei van Damme.

Die handboeien had van Damme uit de zaak van zijn vader. Het waren twee paar ijzeren staafjes met in 't midden een ringetje; tusschen twee van die ringetjes werd een stuk touw geknoopt; dat deed je om de pols, je hield de staafjes tegen elkaâr en draaide, zoodat het touw vast om de pols wrong. Van Damme werd wât benijd om zijn boeien! Je kon ze heerlijk gebruiken bij het roovertjespelen.

Op de plaats sprak Wim met van Damme af dat die in elk geval 's middags zijn ketting maar eens meêbrengen zou. Dan konden ze nòg wel zien.

Wim kreeg er wel zin in nu ze weêr roovertje speelden. De roovers zaten in den hoek bij het trapje gedoken. Ze werden door de politie overvallen. Ze vochten hard. Ze hielden zich aan de spijlen vast. Het was een groote rukkende kluit. Iedereen schreeuwde. Maar als iemand de handboeien aanhad, was er geen ontkomen meer aan: hij moest willens of onwillens mee, want tegenstribbelen deed pijn.

Om twee uur bracht van Damme de koperen ketting meê. Hij was wel lang, maar Wim wist niet goed wat er van te maken viel.

— Wel, tusschen de twee ijzertjes spannen in plaats van touw voor een handboei, zei van Damme; je zal zien dat het prachtig wordt. Of aan de deur van je slaapmaker vastmaken, dat ze van buiten maar een klein eindje open kan.

Toen van Damme er nog tien centiem bijlei, nam hij het aan en sloot den ruil.

Ze moesten nu weêr naar boven. Er werd vanmiddag Fransche voordracht gehouden; wie wilde mocht een mooi stuk opzeggen. Wim durfde nooit; — maar Carlier, die met van Damme zijn beste vriendje was, — die wel!

Er kwamen er drie. Eerst Bender (die tegenwoordig aan den Parkschouwburg verbonden is). Hij zei het vers van Victor Hugo op:

„Mon père, ce heros, au sourire si doux. . . .”
flink, met klem op zijn woorden. Aan 't eind ging hij heel vlug:

„Le coup passa si près que le chapeau tomba
„Et que le cheval fit un écart en arrière. . . .”

Bender hield zijn hoofd naar beneden, zijn wenkbrauwen gefronst, één hand geopend naar voren. Toen zei hij met rustige stem:

„Donne lui tout de même à boire, dit mon père”.

De meester had achter in de klas met gekruiste armen staan luisteren. Wim draaide zich om: hij maakte nu aanmerkingen. Wim was blij dat de meester het mooi vond; hij zelf zag erg tegen Bender op.

Nu kwam Verstraeten, een lange jongen, die wel veertien jaar oud was. Hij droeg een groot vers over Columbus voor. Hij deed woester dan Bender. Bij het hoogtepunt, de weigering van de matrozen:

„Trois jours, leur dit Colomb. . . .”
dreunde zijn stem door de klas. Dat was prachtig. Wim voelde dat hij zoiets nooit zou kunnen. . . .